

Tenzuiden van de hel

Van Thomas Engström verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Ten westen van de vrijheid
(Ludwig Licht-kwartet, deel 1)

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Thomas Engström

Ten zuiden van de hel

LUDWIG LICHT-KWARTET

DEEL II

Vertaald uit het Zweeds
door Sophie Kuiper

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3304 0

© 2014 Thomas Engström

Published by agreement with Salomonsson Agency
© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Sophie Kuiper

Oorspronkelijke titel *Söder om helvetet*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Miroslav Šokčić/Mono Studio

Foto auteur © Mathias Blom

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Zelfs verschrikkelijke mensen zijn tragisch.

Thomas Adès

PROLOOG

casino countryside inn
bear creek township, pennsylvania / usa
wo 17 okt 2012
[07:05 / est]

In Wyoming Valley hield zelfs zelfmoord zich niet aan de spelregels.

De jongen in de motelkamer droeg alleen een boxershorts en lag in foetushouding op een beige spreid met indiaans motief. Hij was hooguit achttien, van gemiddelde lengte, met stroblond haar, brede schouders en smalle heupen. Rond zijn linkerbiceps was een stropdas strak aangetrokken en vlak naast zijn gesloten ogen lag een lege injectienaald die waarschijnlijk het laatste was wat hij van het aardse leven had gezien.

Het was niet de eerste keer dat George Decker, hoofdcommissaris in Bear Creek, een lijk zag. Hij had dienstgedaan in het Korps Mariniers tijdens de invasie van Grenada. En in de afgelopen vijftien jaar in de armste regio van Pennsylvania was hij de tel kwijtgeraakt: jachtongelukken, auto-ongelukken met en zonder wild, vechtpartijen die waren ontaard in steekpartijen, zelfs een enkele moord met voorbedachten rade. Maar dit was anders. De jongen zag eruit alsof hij lag te slapen, ook al had hij zich dan ondergegotst. Misschien was het zijn jonge leeftijd, of het feit dat hij niet was verminkt door een ongeluk, waardoor het allemaal zoveel tragischer was dan de verschrikkingen die Decker had gezien na botsingen en granaataanvallen. Het was de vrijwilligheid ervan.

Want het moest wel zelfmoord zijn, geen gewone overdosis. Pen en papier op het nachtkastje, de kleren netjes over de rug van een stoel.

De kamer was de goedkoopste die er in de wijde omgeving te krijgen was. De muren hadden een ondefinieerbare kleur. De tv, een lompe 20 inch, had zo te zien al decennia in gevangenschap doorgebracht, vastgeketend aan een koelkast met houtpanelen. De krappe badkamer met lila tegels was vochtig als een Turks stoombad en de ventilator kon bijna het gedreun van de snelweg voor het raam overstemmen. Alle lampen brandden, maar toch leek niets er echt in te slagen de compacte duisternis in de kamer te verdrijven. Tussen het tapijt en de rotte vloer was een laag kranten gelegd, die knisperde als je eroverheen liep.

Deckers assistente, een vrouw die om de drie weken naar haar-verf rook en altijd kuchte als het te lang stil was, stapte opzij toen hij langsliep om de Schots geruite gordijnen open te trekken. Buiten rolde de ochtendnevel vanuit de bergen langzaam het dal in.

Hij streek over zijn stoppelbaard.

‘Wie is het?’

‘Christopher Warsinsky,’ las de assistente op van zijn rijbewijs. ‘237 Lakeron Drive. Zou over twee maanden zeventien zijn geworden.’

‘Autosleutels?’

‘Nee.’

‘Hoe is hij hier dan gekomen?’ Decker keek de kamer rond.

‘Tweehonderd meter verderop is een bushalte. Of misschien heeft hij een lift gekregen.’

Op het andere nachtkastje stond een leeg medicijnflesje. Decker boog voorover en rook eraan zonder het op te pakken. Geurloos. Heroïne, natuurlijk.

‘Kijk dit eens,’ zei de assistente bij het andere kastje, en ze pakte met een pincet een briefje op.

‘Weet je zeker dat je alles gefotografeerd hebt?’

‘Ja. Kom eens.’

Decker liep om het bed naar haar toe, zette zijn leesbril op.
Krijg de tering, Ron.

Ron?

‘Geef zijn mobiel eens,’ zei Decker.

Hij kon de witte iPhone van de jongen niet ontgrendelen met zijn handschoenen aan. De assistente keek over haar schouder naar Decker en zei: ‘Ik ben ook klaar met de vingerafdrukken.’

Decker knikte en trok zijn handschoenen uit.

Zonder een greintje overtuigingskracht zei de vrouw: ‘Moeten we niet wachten tot...’

‘Ach, als ik erin kan zonder code, zal niemand weten dat ik gekken heb.’

Hij ontgrendelde de telefoon en begon met de mail van de jongen. Niets interessants in de afgelopen dagen. Ook geen berichtjes, behalve de geijkte puberberichtjes over irritante leraren en onterecht huisarrest. Maar ook een gesprek met Emma Harriman.

Harriman... de dochter van Ron Harriman? Van krijg-de-tering-Ron Harriman?

Ze schreven elkaar over een... toneelstuk. *Zoo Story*. Emma regisseerde, Chris had een rol.

Decker ging terug naar het hoofdmenu en klikte op het Facebook-icoontje.

En zag in dat straks de hel zou losbreken.

‘Zijn laatste statusupdate is van vier uur vannacht,’ zei hij tegen zijn assistente. ‘*Ron Harriman houdt zich niet aan zijn beloftes,*’ las hij voor. ‘*Hij heeft misbruik van mij gemaakt en mijn hart gebroken. Ik wil niet meer leven.*’

Met een opgetrokken wenkbrauw keek de assistente lang en aandachtig naar de jongen, zonder het briefje los te laten. ‘Krijg nou wat. Dan wordt het toch nog een interessante verkiezingsstrijd.’

Decker keek haar bedenkelijk aan en zei: ‘Ik ga naar het meer om te zien of ik Harriman kan vinden. Bel me als een van de districten de sectie op zich neemt. Vraag het eerst aan het bureau in Scranton. En vraag bij de receptie of er iets te zien is op de bewakingscamera’s. Kijk of hij alleen aankwam. Controleer alle auto’s in de omgeving.’

‘Wie licht zijn familie in?’

‘Je hebt het adres, toch?’

Het was guur op de parkeerplaats, guur en grauw. Zeven graden nu, in de ochtend; rond lunchtijd zou het tegen de twintig zijn. Het motel, een oud krot van vermolmd, verweerd grijs hout met drie witte, lage aanbouwen met voor elke deur een parkeerplaats, lag op een heuvel schuin boven weg 115. Het leek nog het meest op een verbouwde elektriciteitscentrale of een slachthuis. Iets hoger, tussen de bomen, stond een grijze kerk. Aan de andere kant van de heuvel denderden vrachtwagens en forensen voorbij over de snelweg, die verder het dal in liep: naar de grote winkelcentra en het universiteitsstadje Wilkes-Barre. En zelfs naar Canada, voor wie tijd, geld voor een volle tank en de tegenwoordigheid van geest had. Een andere wereld op slechts twee uur rijden afstand. Ook naar het oosten kon je vluchten, naar Manhattan, net zo ver weg. Er waren vluchtwegen genoeg. Toch bleef een half miljoen mensen in het dal. Chris Warsinsky had een andere uitweg gekozen.

Zelfmoord onder jongeren kwam vaak voor in Wyoming Valley – zo vaak dat de pers het over een epidemie had. Maar dit was geen gewone zelfmoord. Wat in het Casino Countryside Inn was ontploft, was een politieke zelfmoordbom.

Decker wist weinig over Ron Harriman. Hij wist dat de man kort de Amerikaanse ambassadeur in Berlijn was geweest, dat hij de

democratische kandidaat van het elfde Congresdistrict was in de aanstaande Congresverkiezingen en dat zijn vrouw drie honden had die de welgeboren bewoners rond Bear Creek Lake terroriseerden.

Het was werkelijk jammer dat Decker hem niet kende. Anders had hij de zaak op louter intuïtie kunnen oplossen. Nu moest hij de kandidaat bij hun eerste ontmoeting confronteren met een beschuldiging. Zeer ongunstig, aangezien de man in de toekomst best eens invloedrijk zou kunnen worden.

Hij moest het netjes afhandelen, geen scène trappen. Zich gedragen.

Hij reed tien minuten door herfstbladeren en mistbanken. Bear Creek Lake, met de lage, glinsterende dam vlak naast het bruggenhoofd en de slingerende weggetjes, had zo uit een toeristische brochure over New England kunnen komen. Hier woonde de ware aristocratie van de streek, de erfgenamen van vroegere industriemagnaten. Vlak buiten de dorpskern sloeg hij links af, Beaupland Road op. Hij passeerde een paar zomervilla's en naderde toen Lake Drive East, een weg die rond het meer kronkelde.

Een zelfmoord was een agressieve daad. Had de statusupdate op Facebook niet in de jij-vorm geschreven moeten zijn? *Je bent niet te vertrouwen, Ron. Je hebt me misbruikt en pijn gedaan.* Decker vond het iets te algemeen geformuleerd.

Aan de andere kant: waren tegenwoordig niet alle jongeren regelrechte pr-consultants? Voortdurend op jacht naar bekendheid, voortdurend paraat om zich voor een groot publiek uit te spreken.

Harrimans huis was een magnifiek pand van rond 1910. De gele houten villa van drie verdiepingen moest minstens vierhonderd vierkante meter groot zijn. Het huis stond op een heuveltop en de lap grond strekte zich uit tot het meer beneden. Het was het hoogste gebouw van de buurt. Aan de voorkant stonden met vijf-

entwintig meter tussenruimte drie oeroude scharlakeneiken. Op de parkeerplaats, zo groot als de hele tuin van de familie Decker en omgeven door een strakke, lage lavendelhaag, stonden de drie auto's van het gezin: een zwarte Lincoln Town Car, een witte Mercedes E350 met rood vouwdak en een gifgroene Jeep Wrangler. Decker parkeerde op het grind van de oprit en sjokte over een geplaveid pad naar het huis.

Er waren vraagtekens. Warsinsky was beslist geen junk, dacht Decker terwijl hij de glanzend rode deur naderde. De jongen was blank – wat niet iets was waarop hij in zijn rapport zou hameren, maar hij was het wel – atletisch en zonder de tekenen van langdurig drugsgebruik. Tegelijkertijd wist Decker ook wel dat jongeren vandaag de dag gemakkelijker aan heroïne kwamen dan aan slaappillen.

Er waren dus vragen, maar die waren er altijd. En meestal waren die wel te beantwoorden.

De deur ging open.

‘Decker,’ zei Harriman met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Meneer de ambassadeur.’

Harriman, gekleed in een chino en een zwarte polo en met een Breitling om zijn pols, stapte naar buiten en sloot de deur achter zich. ‘Mijn vrouw is de honden aan het uitlaten, ik weet niet of ik u iets kan aanbieden.’

‘Dat geeft niet, meneer Harriman. Ik wilde u allereerst vragen wat voor relatie u hebt met Christopher Warsinsky.’

‘Chris? Hij is bevriend met mijn dochter. Ze zitten in dezelfde theaterklas.’

‘Is hij vaak bij u thuis geweest?’

Harriman haalde zijn schouders op. ‘Ik ben vaak op reis. Hoezo, wat is er aan de hand?’

‘Hij is vanmorgen dood aangetroffen.’

De zon drong door de steeds dunnere mist heen. Een paar seconden lang oogde Harriman als een waar staatsman, hij had on-

betwist het air van een Kennedy, van een societyleeuw uit de hoogste democratische kringen, totdat de waardige shock overging in lelijke argwaan.

‘Dood? Hoe dan?’

‘Alles wijst op zelfmoord. Een overdosis in het Casino Countryside Inn.’

Harriman haalde beide handen door zijn roodbruine haardos en wierp een bezorgde blik op het grindpad. ‘Goede god, wat vreselijk. Tja. Wat moet ik zeggen. Als u meer over hem wilt weten, kunt u het beste met mijn dochter praten, zij kende...’

‘Meneer Harriman.’

‘...Ja?’

‘Vlak voor zijn dood schreef Chris op Facebook dat u... zijn hart hebt gebroken. Is er iets wat u mij moet vertellen?’

‘Op... op Facebook? Godallemachtig!’

‘Hij schreef dat u niet te vertrouwen bent, dat u zijn hart hebt gebroken, dat hij niet verder wilde leven.’

‘Is dit een grap?’

‘Ik vrees van niet.’

Harrimans schouders schoten omhoog; zijn hele rug strekte zich alsof ergens in hem een vijfsterrengeneraal opstond die een beschuldigende vinger hief.

‘Ik kende hem niet! Zo te horen had hij... ernstige psychische problemen.’

‘Dat is vaak zo bij mensen die zichzelf van het leven beroven,’ zei Decker droog.

‘Maar dit is te gek voor woorden. Ik weet niet wat ik moet zeggen. U moet mij geloven, ik heb niets met die knul te maken gehad – misschien heb ik hem en Emma een paar keer met de auto opgehaald, we zullen elkaar wel gedag hebben gezegd als ze tv zaten te kijken, weet ik veel. Ik weet amper nog hoe hij eruitzag.’

‘Maar waarom zou hij dan zoiets geschreven hebben?’

‘Iemand moet zijn account gehackt hebben.’

‘Hij heeft ook een met de hand geschreven briefje achtergelaten. KRIJG DE TERING, RON, stond erop.’

‘Krijg de tering?’ herhaalde Harriman in zichzelf. ‘Dan zal hij zijn zin nog krijgen. Begrijpt u wat dit zal aanrichten? De verkiezingen zijn over drie weken. U hebt toch niet met de pers gesproken?’

‘Aangezien hij het op Facebook heeft gezet, is het slechts een kwestie van tijd voor de media er lucht van krijgen. Dat weet u zelf ook wel.’

‘Het lijkt wel een nachtmerrie, ik snap niet wat er allemaal gebeurt.’

‘Eerlijk gezegd geloof ik niet dat u zich schuldig hebt gemaakt aan een misdrijf, meneer Harriman. Behalve als, en ik benadruk: als u eventueel betrekkingen hebt gehad met een minderjarige. Nee, wacht even. Los van die mogelijkheid is het uiteraard geen misdrijf om... zogezegd de oorzaak te zijn van iemands zelfmoord. Ik wil alleen dat u begrijpt hoe het...’

‘Dank u, maar ik ben jurist. Ik begrijp het uitstekend. Verder nog iets?’

Decker keek de kandidaat verbaasd aan. Harriman leek niet te snappen dat hij Decker maar beter te vriend kon houden.

‘U ontkent dus dat u enige onoorbare relatie hebt gehad met Chris Warsinsky,’ constateerde hij kil.

‘Correct.’

‘En het is niet mogelijk dat u hem iets hebt voorgespiegeld?’

Harriman staaarde hem wezenloos aan. De stilte werd ongemakkelijk.

‘Het kan gebeuren dat jongeren zich dingen in het hoofd halen,’ zei de gewezen ambassadeur uiteindelijk. ‘Ja. Misschien is dat het. Misschien leed hij aan een soort beroemdheidsvirus.’

Decker kreeg sterk het gevoel de kandidaat zojuist te hebben voorzien van een eerste verdedigingsstrategie.

‘Er komt een lijkschouwing, zoals u zult begrijpen.’

‘Uiteraard. Maar ik heb hem met geen vinger aangeraakt. Zoals u zult ontdekken.’

‘Is uw dochter thuis, meneer Harriman?’

‘Nee, ze is op school. En zelf ben ik op weg naar ons campagnebureau. Zijn we klaar?’

‘Jazeker,’ zei Decker. Hij schudde Harriman de hand en maakte rechtsomkeert. ‘U hoort nog van mij.’

Maar de deur was al dicht.

Op weg naar zijn auto zag Decker dat Harrimans vrouw terugkwam. De hoofdcommissaris sprong vlug in de auto en reed weg; hij had nu totaal geen zin om haar vragen te beantwoorden. Dat zou hij in de toekomst nog vaak genoeg moeten doen.

19 dagen tot opus 14

DE SUBTIELE AANPAK

